

Copyright © 2021, Bojan Ljubenović
Copyright © 2021 ovog izdanja, LAGUNA

Jovani i Mihailu

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Početkom aprila sam hteo da se ubijem.
Sredinom aprila su hteli da me ubiju.
Krajem aprila odlučio sam da ubijem.
Zanimljiv mesec, mora se priznati.

Zovem se Ivan Bogdan i u ponedjeljak me je prevarila žena.

Imam trideset sedam godina, živim u Beogradu i radim u jednoj marketinškoj agenciji.

Okej, znam da vas sada to ne zanima.

Trenutno gorite od želje da čujete kako me je prevarila žena.

Ljudi obožavaju takve priče.

Smatraju ih interesantnim i smešnim.

Misle da tako nešto njima ne može da se dogodi.

Ha!

Gledali ste film *Kum 2*?

Sećate se kada Majkl Korleone kaže: „Ako nas je istorija ičemu naučila, to je da svako može da bude ubijen“?

E, to je to.

Ako nas je istorija nečemu naučila, svakoga može da prevari žena.

Ma koliko muškarac bio posvećen, oprezan ili ljubomoran.

Ženama je dovoljno samo deset minuta vaše nepažnje.

Deset minuta i eno ih, već su nekome okačile noge oko vrata.

OD ISTOG PISCA

PISMA IZ SRBIJE

SRBIJO, BOG TI POMOGO

CRVENA ZVEZDA – MOJ FUDBALSKI KLUB

PARTIZAN – MOJ FUDBALSKI KLUB

ZANIMLJIVI BUKVAR

DA JE BOLJE, NE BI VALJALO

BOJAN LJUBENović

U redu, ja sam bio neoprezan malo duže. Možda sam je čak i zanemario, ali svejedno, nije moja krivica. Prosto sam mislio da nama tako nešto ne može da se desi.

Bili smo u braku, pobogu. Imamo sedmogodišnju ćerku i kredit za stan.

Kad imaš kredit za stan, ne bi smeo da švrljaš okolo. Bar ne u Srbiji.

Ovde je kredit za stan kao hipoteka na ljubav. Ako izgubiš ljubav, izgubićeš i stan. Banke igraju na tu kartu. Banke su nemilosrdne.

Zove se Milica.

Moja žena, ili moja bivša žena ako tako više volite.

To je još jedan od razloga zbog kojeg sam joj verovao.

Kad se oženiš ženom koja se zove Milica, trebalo bi da budeš spokojan, barem što se neverstva tiče.

Milice ne bi trebalo da varaju muževe.

Teodore, Karoline ili Nikoline – da, to se u neku ruku podrazumeva. U njih ne smeš da imaš ni zrnca poverenja. Kad se oženiš na primer Karolinom, to je kao da si kupio alfa romeo. Neko vreme uživaš u vožnji, a onda shvatiš da je skup za održavanje i da mu u jednom trenutku garantovano zakuca motor.

Ali, s Milicom je sasvim druga stvar. Milica je nežna, Milica je osetljiva, Milica je domaćica. Milica ne naskače na prvu tvrdu mušku kitu koja joj uđe u kuću kad muž ode na posao.

Tako je u teoriji.

Praksa je nešto sasvim drugo.

Taj ponedeljak bio je u dlaku isti kao i svaki. Ustali smo, ispratili Janu u školu i zajedno popili kafu. Jutarnja kafa je

naš ritual otkada smo počeli da živimo skupa. Malo smo razgovarali o tome koje račune ovog meseca nećemo moći da platimo, a onda sam se ja spremio za posao. Mučnina u stomaku mi je rasla, jer svoj posao odavno ne volim. Ja, u stvari, i ne bi trebalo da budem scenarista za reklame, već pravi pravcati pisac.

Ali, izgleda da nemam talenta.

Napisao sam dva romana i izdavači su mi oba odbili. Rekli su da nisu dovoljno interesantni, odnosno da glavni likovi nisu upečatljivi.

Onda sam neke likove iz jednog romana prebacio u drugi i opet im poslao.

Izgleda da su ih prepoznali, jer su me ponovo odbili.

Oba rukopisa sam potom odneo na tavan. A tavan je kao starački dom, što tamo odneseš, više u kuću ne vraćaš.

I sad sam kopirajter koji s kamenom u želucu kreće na posao.

Obukao sam sako i poljubio Milicu u obraz. Tako uvek rade u američkim filmovima. Doručkuju, isprate decu u školu, poljube ženu u obraz, pomaze psa, sednu u auto i skliznu sa staze kraj zelenog travnjaka.

Mi nismo imali psa, ali smo ipak bili srećna porodica. Barem sam tako mislio.

– Idem na posao – rekao sam Milici, a ona je samo tužno klimnula glavom.

Moja žena više nema stalan posao. Do pre dve godine radila je kao prevodilac u jednoj velikoj domaćoj firmi, koja se potom raspala. Stečajni upravnik je svima podelio otkaze, a potom je firmu kupio njegov brat od strica i sada je tamo hotel. S obzirom na to da odlično govori engleski, Milici su ponudili da radi na recepciji, ali je ona ponudu ljubazno odbila.

Tačnije, oterala ih je u pičku materinu. U tri pičke materine, ako već želite celu istinu.

Takva je moja Milica.

Ispravka, takva je bila moja Milica.

– Danas imaš đake? – upitao sam je dok sam izlazio.

Opet je klimnula glavom.

– Dva – rekla je. – Onaj dečko i Ivana.

– Bar nešto – rekao sam i seo u opel korsu.

Takav sam ja.

Oženio sam se Milicom i vozim opel korsu. Šta može da pođe po zlu?

* * *

Kažu da svake godine u Srbiji umre trideset hiljada ljudi više nego što ih se rodi. Išćezne jedan omanji grad, slikovito objašnjavaju tipovi u odelima dok na televiziji zabrinuto vrte palčevima.

Ja baš i ne verujem u to.

Ako toliki broj Srba i nestane, to se sigurno ne dešava ponedeljkom ujutru na auto-putu od Dušanovca do Novog Beograda. Tada ih ima kao Kineza pijačnim danom u Šangaju. Zgrčeni u svojim škodama, dačijama i renoima žure na posao koji mrze.

Mrze i vozače koji u audijima, mercedesima i beemveji-ma drsko ulaze u zaustavnu traku i prestižu čitavu kolonu, ali to ničim ne pokazuju. Prave se da su zadovoljni svojim životom niže srednje klase.

Ja svoju korsu najpre vozim srednjom trakom, a onda uključim migavac i ubacim se u krajnje levu jer mi se učini da se ona brže kreće. Posle nekoliko minuta pokajnički se vraćam nazad jer srednja traka najednom živne. Vrlo brzo

se ispostavlja da je to bio samo privid, pa se vraćam odakle sam i došao. Poprilično divljam dok manuelni menjač prebacujem iz prve u drugu brzinu.

U neko doba uključim radio i dodatno se iznerviram. Naime, beogradske radio-stanice imaju običaj da za voditelje jutarnjih programa angažuju debile. Naprave audiciju za debile i onda dva najveća debila, jednog muškog i jednog ženskog, zaposle da vode jutarnji program. Daju im određene ruke da osmisle najdebilskiji koncept koji možete da zamislite.

Od njihovih pošalica i replika automatski počne da mi trne leva ruka.

Desnom pokušavam da promenim stanicu, ali uzalud, na svakoj me čekaju po dva slična debila, od njih je nemoguće pobeći. Jutarnji programi ovdašnjih radio-stanica su opasni po bezbednost saobraćaja. Sklon sam da verujem da su uzrok najvećeg broja lančanih sudara u Beogradu. Da se ja pitam, sve bih voditelje jutarnjih radio-programa pohapsio i poslao u rudnike soli. Pa da vidimo da li bi pokušavali da budu duhoviti ponedeljkom ujutru dok su im usta puna soli.

I dalje se krećemo brzinom ranjene kornjače i ne mogu a da ne bacim pogled na kazaljku koja pokazuje nivo benzina u rezervoaru. Ovakvom vožnjom troši se znatno više goriva nego obično. Nalazim se na auto-putu i moja korsa bi trebalo ovuda da jezdi u ekonomik prenosu trošeći najviše pet litara na stotinu kilometara. Iskreno rečeno, osećam se zakinutim. Verujem da i ostali vozači u koloni razmišljaju o tome, ali se niko ne usuđuje da to prvi kaže. Srbi su takvi, vole da se predstavljaju bogatijim nego što zaista jesu. Prema siromaštvu se odnose kao prema vaškama u osnovnoj školi. Svi ih imaju, a niko ne želi da prizna. Češu se kad niko ne vidi.

Nemojte me pogrešno shvatiti, ja nisam cicija, ali volim da znam gde mi odlazi novac. Otuda i ova nervoza zbog potrošnje goriva. Ne živim u Kuvajtu, nego u Srbiji. Pre mnogo godina u gostima nam je bio jedan simpatičan čova iz Detroita. Pokazivao nam je fotografiju svog džipa i ja sam ga pitao koliko njegov automobil troši goriva.

- Ne znam – rekao je Amerikanac.
 - Kako ne znate? – upitao sam začuđeno.
 - Zatekli ste me. Nikada o tome nisam razmišljao.
- Tada sam znao da Amerika mora da propadne.
Umesto toga, ona je napala Irak.
Okej, to je samo odložilo propast.

Jasno mi je da sam dovoljno iskušavao vaše strpljenje i da svi jedva čekate da čujete kako me je prevarila žena. Ali, razumite, nije mi baš lako da pričam o tome. Radije pribegavam besmislenim digresijama.

No, izvrđavanju je došao kraj.

Ovako je bilo.

Još sam milio auto-putem kada sam najednom u retrovizoru primetio kola hitne pomoći s uključenim rotacionim svetlima i uredno se pomerio u stranu. Zavijajuća sirena se bez muke probila dalje i ja sam na trenutak poželeo da sam na mestu bolesnika, on će do svog odredišta stići brzo, a ja ko zna kad. Možda ne bi bilo loše kupiti jedno polovno vozilo hitne pomoći i njime ići na posao, pomislio sam. Čim naiđeš na gužvu, samo uključiš rotaciju i svi te propuste. Uštede u vremenu i gorivu brzo bi nadoknadile investiciju, a mogao bi i da se parkiraš gde ti se prohte.

Ta misao me je oraspoložila. Uz malo doterivanja mogla se iskoristiti za neku buduću reklamu. Ne postoje glupe

reklame, već samo nedovoljan broj njihovog emitovanja. Lucidne ideje su inače moj posao. Do njih obično dolazim teškom mukom, a ova mi je sama od sebe pala u krilo. Posegnuo sam za telefonom da je pribeležim i otrgnem od zaborava i – tada se desilo.

Setio sam se da sam fleš-memoriju s prezentacijom koju sam pripremao tokom većeg dela vikenda zaboravio u kućnom računaru.

Besno sam lupio šakom o volan. Već sam bio pred mostom i nije bilo mogućnosti da se okrenem pre *Beogradske arene*. Preda mnom je bilo bar još pola sata besmislene vožnje nazad, a onda sve iz početka. Šaltanje menjača iz prve u drugu, ubacivanje iz trake u traku i slušanje debila na radiju. Kao kad biste ruskim vojnicima pred ulaskom u Berlin rekli da moraju da se vrate čak do Kurska i krenu ponovo. Možda i gore.

Još jednom sam udario dlanom o volan i glasno opsovao. Koncept nove reklame trebalo je da Škotu predstavim u devet sati, a sada nije bilo šanse da stignem. Škot je inače moj šef, tačnije gazda agencije u kojoj radim. Ime mu je Boris, ali je tolika cicija da ga zovemo Škot. To je bar zvanična verzija. Nezvanično, u internoj korespondenciji zvali smo ga skot sve dok nas nije provalio i pitao šta to znači. Onda smo mu prodali foru s tim cicijašlukom i Škotskom. „Pisali smo na engleskoj tastaturi, a ona nema kvačice za srpska slova, pa je umesto Škot ispalo Skot“, objasnio sam mu. Nadimak mu se začudo dopao. Srbi vole strana imena i nadimke. Ipak, za zvaki slučaj naredio je da se ubuduće sva prepiska u firmi obavlja ćirilicom.

Kao i uvek, čim sam prošao most, gužva se volšebno raščistila i ja sam ubacio u treću brzinu. Kod *Arene* sam se za trenutak isključio s auto-puta, a potom ponovo uključio u

suprotni smer. Sjurio sam se ka Plavom mostu povremeno bacajući pogled ka nesrećnicima u dugačkoj koloni prekoputa.

Za desetak minuta bio sam ispred svoje zgrade. Začudo, moje jutrošnje parking mesto bilo je slobodno i bez muke sam se uglavio. Ako bude sreće, možda i stignem na zakazanu prezentaciju, pomislio sam otključavajući ulazna vrata. Milica je sigurno već otpočela čas s onim srednjoškolcem i nisam želeo da je uznemiravam. Trudio sam se da pokažem poštovanje prema njenom novom poslu, iako nam je on krpio tek osnovne rupe u kućnom budžetu.

Onda sam pritisnuo kvaku.

* * *

Čim sam ušao, primetio sam da nastavnice i đaka nema u dnevnom boravku. Možda Milica časove drži u Janinoj sobi, pomislio sam. Još bolje, samo ću izvući USB iz računara i šmugnuti nazad, ne moraju baš svi da znaju kolika sam senilna zamlata.

A tada sam čuo šum iz spavaće sobe.

Zvučao je kao stenjanje odrasle osobe u samrtnom ropcu.

Uplašio sam se.

Da nije Milica dobila srčani udar, pa se bori za život?

Napravio sam nekoliko brzih koraka ka spavaćoj sobi i otvorio vrata.

Prvo što sam ugledao bili su tabani moje žene podignuti visoko u vazduh.

Drugo što sam video bila je kao sneg bela zadnjica muškarca između njenih nogu.

Plesao je kao leptir, a ubadao kao pčela.

Zaledio sam se.

Ništa nisam uradio, samo sam stajao i gledao.

– To, to! Jače! – čuo se Miličin glas negde iz dubine kreveta. Vrištala je na srpskom, što je bilo vrlo neprofesionalno od nje.

Dečko tako nikad neće naučiti engleski.

Onda sam odlučio da se nakašljem.

Ništa se nije desilo. Prosto me nisu čuli.

Bele guzica se zabadala u moju ženu poput pneumatske bušilice.

Nakašljao sam se jače, pa još jače.

Tek kada su pluća počela da me bole, blek end deker je odskočio sa moje žene, a njeni tabani su se spustili na dušek.

Milica nosi obuću broj 37, ako baš želite da znate.

Bilo je kao u filmu. Gledali ste to sto puta.

Muž zatiče ženu s drugim, on prestravljen odskake u stranu, a ona vrisne i čaršavom prekrije grudi.

Baš tako je bilo tog jutra u našem stanu na Dušanovcu.

Dečko je odskočio u stranu i zagledao se u mene kao da čeka smrtnu presudu.

Imao je zaista veliku kitu.

Današnju decu hrane genetski modifikovanom hranom od koje postaju nenormalno krupna. Neko bi već trebalo da se pozabavi tim problemom.

– Izvinite... Izvinite – ponavljao je drhtavim glasom dok mu se batina smanjivala.

Malo me je utešilo to što je lepo vaspitan.

– Obuci se i idi kući – začuo sam nekoga kako kaže.

Začudo, bio sam to ja. Glas mi je bio zapanjujuće miran.

Sklonio sam se s vrata i gologuzi se provukao napolje.

- Ne zaboravi svesku iz engleskog – upozorio sam ga.
- Hvala – rekao je on pokušavajući da udene noge u preuske farmerice.

S takvim pantalonama se ne ide u švaleraciju, modni kreatori bi to trebalo da znaju.

Na kraju je ipak nekako uspeo da ih obuče i zaždio je kroz vrata.

Milica je i dalje sedela zalepljena leđima za uzglavlje. U očima sam joj pročitao užas.

- Izvini što sam te prekinuo pred samim orgazmom – rekao sam i zatvorio vrata.

Ne znam kako sam se dovukao do dnevne sobe. Noge su mi se tresle i otkazivale poslušnost. Samo sam se skljojao u fotelju. Nisam bio u stanju ništa da kažem, ništa da mislim.

Očajnički mi je bilo potrebno piće, ali nisam mogao da se dovučem do njega.

Bilo mi je hladno.

Milica nije izlazila iz sobe.

Možda je umrla. Odlaganje orgazma nije dobro za zdravlje.

Mutilo mi se u glavi. Činilo mi se da povremeno gubim svest. Na trenutak sam čak pomislio da se ovo uopšte ne događa, već da samo sanjam.

Čovek sedi u svojoj kući, u svojoj fotelji i sanja kako mu neko tuca ženu.

Ne bih bio ni prvi ni poslednji muškarac koji je tako nešto sanjao.

- Ivane... – dopro je do mene nečiji glas kao iz velike daljine.

Pogled mi se razbistrio i ispred sebe sam ugledao Milicu. Obučenu.

- Jesi li dobro – pitala me je.

- Završićes u zatvoru – rekao sam – zavela si srednjoškolca.

- Nije baš srednjoškolac... Student je druge godine. Hoću reći, punoletan je...

- Znači i to si me slagala – zaključio sam. – Šta studira?

- Elektrotehniku. Mislim...

- Blek and deker – promrmeljao sam kroz verovatno jezivi poluosmeh.

- Šta ćemo sada? – upitala je.

Otkud znam šta ćemo. Prvi put mi je da zatičem svoju ženu u svom krevetu s drugim muškarcem. Ne znam kakav je običaj.

Mislim da je očekivala da je udarim.

Ali ja nisam znao kako se udaraju žene.

Odmahnuo sam rukom.

- Idi. Sad samo idi.

- A ti? Šta ćeš ti da radiš?

- Ja ću da ostanem ovde.

I da se ubijem, pomislio sam.

* * *

Ne sećam se koliko sam dugo sedeo u fotelji.

Stvarno sam hteo da se ubijem. Odjednom više ništa nije imalo smisla.

Ali to je lakše poželeti nego učiniti. Razmišljao sam kako da to najbezbolnije izvedem.

Najjednostavnije bi bilo pištoljem. Samo nabiješ cev u usta i paf.

Čak ni ja to ne bih mogao da promašim. Trenutna smrt.

Ostane samo krvava mrlja na parketu, ali i to je deo osвете. Znam koliko Milica mrzi da riba parket.

Ali, oružja u kući nisam imao. Oduvek sam ga prezirao.

Možda bih mogao da se obesim.

S tim što nisam znao kako se to radi. U kući nisam imao ni kanap, a i da sam ga imao, ne bih umeo da napravim omču. Nisam nekakav kauboj ili mornar, oni znaju ta sranja s omčama i čvorovima.

Za samoubistvo je potrebna veština.

Uvek sam se čudio ljudima koji su uspeli da se obese u kupatilu.

Ili o radijator. Ili čak o kvaku na vratima. Kako, jebote?

Ja bih eventualno mogao da iskoristim kabl od pegle i obesim se o luster. Ali problem je bio što u kući nismo imali nijedan. Sve smo ih zamenili plafonjerama. Glupavim plafonjerama kroz koje se svetlost jedva probija i zbog kojih sam počeo da gubim vid.

Nije dolazilo u obzir da presečem vene. Iskreno, plašio sam se tolike krvi i spore smrti. O čemu bih, zaboga, razmišljao dok bih čekao da život iscuri iz mene?

Cijanid bi bio dobro rešenje.

Smrt trovanjem mi se svidela. Samo zagrižeš ampulu i kroz nekoliko sekundi si mrtav.

Herman Gering, na primer, to je znao. Noć pre nego što je trebalo da ga streljaju, ubio se cijanidom. Nikada nije utvrđeno ko mu ga je u nirnbersku ćeliju doturio, ali debeli gmaz je tako zajebao Amerikance.

Bilo bi dobro da sam ga imao. Ali nisam.

Cijanid bi trebalo da može da se kupi u apoteci. Možda i da ga izdaju na recept. Čovek nikad ne zna kad može da mu zatreba.

Sedeo sam tako i razmišljao koliko sam nesposoban.

Onda mi je na pamet pala odlična ideja.

Samoubistvo iz fotelje. Servis za naručivanje sopstvenog ubistva. Za one koji to ne umeju sami.

Okreneš telefon, čovek dođe na kućnu adresu i ubije te. Prethodno mu naravno platiš. Za početak kešom, a kada stvar bude legalna, moći će i karticom ili onlajn.

Odlična ideja. Nešto kao eutanazija, samo bez papirologije.

I dalje sam samo sedeo kao klada.

Onda mi je na um palo još nešto.

Možda sam sve ovo izmislio.

Možda je sve samo plod mašte jednog nenadarenog pisca.

Mora da je tako. Milica me nikad ne bi prevarila. Zaboga, to je Milica, moja prva i jedina ljubav.

S mukom sam ustao iz fotelje i uputio se u spavaću sobu da još jednom sve proverim.

Ipak je bila istina. S kreveta je visio izgužvani čaršav, a na noćnom stočiću bilo je otvoreno pakovanje kondoma.

Ono najjeftinije, od nekoliko dinara po komadu.

Imao sam razumevanja, dečko je ipak bio student, a studenti nemaju novca za bacanje.

Ko zna da li je i današnji čas platio.

Na krevetu je bila i hemijska olovka. Neko od njih dvoje je hvatao beleške, pomislio sam. Uzeo sam je u ruke i nekoliko trenutaka razgledao.

Na njoj je pisalo „Brže, jače, bolje“. Ovu političku parolu shvatio sam kao poruku sebi. Student je odista tucao brže, jače i bolje od mene.

Najednom mi je pripala muka. Odgegao sam se do kupatila i ispovraćao. Duboko i temeljno.

Sada sam bio potpuno uveren da treba da se ubijem.
Ali baš tada je zazvonio telefon.

– Ivane, gde si? – čuo sam Vesnu kako šapuće.

Vesna je bila naša sekretarica na poslu. Devojka za sve, bolje reći.

– Govori glasnije – rekao sam.

– Boris već drugi put pita za tebe – nije podizala glas. – Klijenti su stigli, prezentacija nove reklame je već trebalo da počne... Kad stižeš?

Uzdahnuo sam duboko.

– Reci Škotu da neću doći. Nešto mi je iskrslalo.

– Nešto ti je iskrslalo?! – zaprepastila se. – Znaš koliko nam je ova reklama važna!

– Ne drami – rekao sam. – To je samo reklama za peglu.

– Ali, rekao si da imaš idejno rešenje i da ćeš ga danas prezentovati!

– Prepričaću ti ideju, pa im ti saopšti.

Mogao sam da je vidim kako guta vazduh kao riba na suvom.

– Ja da im prepričam? – konačno joj je glas dobio punoću. – Jesi li ti normalan!

– Ovako ide – započeo sam. – Na početku u krupnom planu vidimo rasnu crnku, ili plavušu svejedno, u tankoj kućnoj haljini. Kamera prvo snima njeno zajapureno lice i pune usne, a onda se, prateći kapljicu znoja, blago spušta niz vrat sve...

– Ti si lud... – čuo sam Vesnu.

– Ne prekidaš me, nemam mnogo vremena. Dakle, kamera klizi niz njen vrat sve do bujnog poprsja, tu se delić sekunde zadrži, kapljica znoja nestaje među sisama, da bi se

potom u širokom planu videlo da domaćica pegla. Na kraju ide slogan: „Ovo svaka kuća treba da ima“. Eto...

– I da im ja to prepričam? – Vesna još nije verovala svojim ušima.

– Da. Dodaj i da ne bi bilo loše da se vidi kako žena blago vrti guzom dok pegla, gledaoci to vole. I ne zaboravi slogan, „Ovo svaka kuća treba da ima“. Jesi zapamtila?

– Jesam... promrmljala je. – Ali...

– Ne brini. Biće to najbolji autorsing svih vremena.

Vesna je htela još nešto da kaže, ali sam prekinuo vezu i ugasio telefon.

Imao sam važnija posla.

Trebalo je da se ubijem.

Već sam odlučio da ne dolazi u obzir da se bacim pred kamion ili tramvaj. Nema potrebe da svoju nesreću natovarim na vrat još nekome.

Skočiću s mosta.

Malo ću se iscimati da po ovoj gužvi dođem do reke, ali to je najmanje što mogu da učinim za svoje samoubistvo.

Pančevački most ne dolazi u obzir, jer tamo neki ludak dežura u čamcu i spasava one koji skoče u Dunav. Neovlašćeno im se meša u smrt. Samo mi još to treba, da se obrukam pred nepoznatim čovekom.

Most preko Ade takođe otpada. Isuviše je lep da bih ga oskrnavio svojom smrću.

Skočiću s Brankovog mosta.

Ubiću se kao Branko Ćopić.

To je i onako jedini način da se približim nekom velikom piscu.

OK, onda je vreme da pođem.

Telefon ću ostaviti kod kuće.